1874. VI. évfolyam. 207. szám. Szerda, október 21.

Előfizetési árak:
Helyben es postán küldve:
Egy évre 10 frt — kr. ½ évre 2 frt 50 kr.
Fél évre 5 „ — „ Egyes szám 10 „
Előfizetési pénz s minden közlemény: Főpiacz, Veczey-ház földszint a szerkesztőségbe bérmentve küldendők.
Előfizethetni helyben: Telegdi K. Lajos könyvkereskedésében s a szerkesztőségnél.— Egyébütt a postahivatalok utján.

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A DEBRECZENI BALOLDALI PÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
Öthasábos petitsorért 5 kr.
Nagyobb terjedelmü, mint szintén több izbeli hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért:
Bélyegdij: minden beigtatásért külön 30 kr.
„Nyilt-tér"-en megjelenő közlemény öthasábos sorra 15 kr.
Név- vagy bérmentetlenül beküldött kéziratok nem vétetnek tekintetbe. — Ugy szintén kéziratok sem adatnak vissza.

A mumus.

** Ugy látszik, hogy minden oldalról nagy fontosságot tulajdonitanak a jövő követválasztásoknak. Még jó távol volna az idő, midőn korteskedni kellene, s mégis ugy látjuk, hogy a pártok, valamint egyesek szeme oda van irányozva a jövőbe — a választásra.

Van is okunk arra, hogy feszült figyelemmel nézzünk a jövő elé.

Mert hiszen a közelebbi két év alatt az elvváltoztatások korát éltük; pártok kerekedtek, s pártok tüntek le azóta a politikai élet teréről. A régi barátok elvellenesek lettek, szóval a világ kereke egyet fordult, s most kevés emberről tudjuk, melyik párt kebelében találja a maga otthonát?

E zavarból ki kell bontakozni a jövő választás alkalmakor. Hiszen a jelenlegi zilált helyzet csak nem tarthat örökké! Mily óriási zavaros némelyek előtt a politikai helyzet, mutatja azon körülmény is, hogy van Magyarországon oly lap, mely a balközéppárt czége alatt jelen meg, s egyszerüen, megjegyzés nélkül hirdeti azon jobboldali balvéleményt, hogy a balközéppárt s a jobboldal közt elvi különbség alig létezik.

Némely képviselők, a kik nem a legdicsőségesebben állták meg helyöket, a közelebbi szünnapok alatt már korteskedni jártak a jövőre nézve, hogy valamikép visszaszerezzék a választók bizalmát.

Innen is látszik, hogy több oldalról kisért már — a mumus, a jövő választás.

Tagadhatlan, hogy nem kevés fontossággal bir a közelebbi választásra nézve az adóhátralékosok ügyének kellő megoldása. A törvény már kimondá, hogy adóhátralékos nem lehet választó. Ugyde a Jászkunkerületek közgyülésén — a mint jelzők — e tekintetben igen életrevaló inditvány merült fel, hogy t. i. a választási törvény ama pontja még a közelebbi választás alkalmával ne lépjen életbe.

Mi eleitől kezdve, e pontnak határozott ellenségei levén, igen természetes, hogy ha már annak egész élét el nem tudjuk venni, szives készséggel járulunk azon törekvéshez, a mely azt legalább egy időre érvényen kivül helyezné.

Ez inditványt a Jászkunkerület — igen helyesen — elfogadta, s azt közölni fogja az ország minden törvényhatóságával. Azt hiszszük, nem vélekedünk tévesen, ha felteszszük, mikép nem lesz a hazában oly törvényhatóság, mely egyhangulag ne járulna amaz inditványhoz.

S ha járulni fognak ahoz: akkor a törvényhozó test többsége megszégyenülve gondolhat vissza azon időre, midőn a közvélemény ellenére igtatá törvénybe ama czikket. S reméljük, hogy ha igy a közvélemény ellene nyilatkozik, ugyanazon többség siet ama pont megváltoztatására.

Ime, látni való, hogy a polgárságon kivül csaknem minden elem mozgásba jő a jövő választás mumusának elfogadására. A legfőbb tényező, a polgárság maradt még nyugodtan.

Ennek kell pedig legelőször is ébredni. Hiszen a nemzet zömét ez képviseli. —

Azt már láttuk, hogy a képviselők összeségétől nem várhatjuk azon irány kijelölését, a mely felé haladva, biztos utra érkeznénk s a zürzavarból kimenekedhetnénk.

Mi volna más hátra ily helyzetben, mint hogy a választók tömörüljenek, s összetartásuk által mutassanak jó példát a hon atyáinak, kik oldott kévéként züllődtek szét.

Csak is a polgári összetartás által valósulhat meg amaz isteni ige: a nép szava isten szava!

Ha mi összetartunk: hadd jöjjön a mumus. Bátran megállunk száz halál s ezer veszély közt is.

— **Bartal miniszter** e hó 19-én ért választói körébe, Kővárvidékére, hol ünnepélyesen fogadtatott.

— **A magyar hivatalnokok** általános egyletének küldöttsége a hivatalnokok fizetésének javitására vonatkozó kérlevelét, e hó 18-án adta át a miniszterelnöknek és az országgyülés elnökének Perczel Bélának. A küldöttségnek Bittó miniszterelnök következőleg válaszolt: „A hivatalnokok fizetésügye előttem jól ösmert körülmény, és tudom, hogy az a mai viszonyokkal nincs jól arányositva. Beszélni fogok ez ügyben a pénzügyminiszterrel, és aztán a minisztertanács eleibe terjesztendem. Egyébiránt legyenek önök meggyőződve, hogy szivesen megteszem, amit érdekükben tehetek." Az országgyülési elnök Perczel Béla pedig körülbelől következőleg válaszolt: „A magyar hivatalnokok nevében előterjesztett kérvényt igen méltányosnak tartom, és azt hiszem, hogy az országgyülés annak tárgyalását már csak azért sem halaszthatja tovább, mivel a magyar delegáczió 1873-ban azért szavazta meg az államhivatalnokok fizetésének javitását, mert az akkori miniszterelnök azt nyilvánitá, hogy a magyar államhivatalnokok fizetése 1875-től kezdve a mai viszonyokhoz mérten rendezve leend. Magam részéről megigérem önöknek, hogy érdeköket tőlem telhetőleg támogatni fogom."

— **Pozsonymegye** főispána, kivel már a sajtónak annyi baja volt, „saját kérelmére" állásától felmentetett.

— **Biharmegye** amputulása czim alatt közöl a „N.-Várad" egy czikket, melyet a következő intéssel zár be: Jegyezzék meg jól, hogy magyar nemzetiségi szempontból nem közönyös, hogy a belényesi és körös-völgyi — vagy pedig az érmelléki járásból hasittatik-e ki egy terület? Ha gondolkozni fognak rajta, s kedvencz eszméjük még nem vált rögeszmévé — be fogják látni, hogy azon törvényhatóságban, mely Biharvármegye ügyeit intézi, s mely Nagyváradon tartja üléseit, az eddigi fenálló egyensulyt ily könnyelmü lépés által megzavarni, a magyar nemzetiség ellen elkövetett megbocsáthatlan vétek lenne.

— **A gödöllői** kerületben jobboldali jelölt ifj. gr. Rádai Gedeon.

Szegénységi bizonyitvány.

Kiadta magáról a b.-ujvárosi német egyház elöljárósága.

— A „Debreczen" szerkesztőjének. —

olvastuk betses Lapjának több számában megjelent s Egyházunk Fojamodványára vonatkozólag Lelkeszünk Fiszteletes Hofman: D ur Elen nyilvanosan emelt azon Vádat, mintha ö izgatta vólna fel az Egyházat és magyar Ellenes érzelmet terjesztene. olvastuk a 202 Számban megjelent egy Német Ajku magyar Polgár cikkét s miután ez is a nélkül hogy a körülményekről tsak valamit is tudna — a többivel hasonló követ fuj: mi alból irtak mint Egyházi elöljaroság kötteleségünknek ismerjük az igasság Érdekében következő nyilattkozattot közzé tenni:

Mínden è lapok hasábjain megjelent s Lelkeszünk T Hofman D. ur ellen Szórt izgatási vád nem Egyéb mind rosz akarat mert amit Tettünk aszt magunktól Tettük és Nem vólt árra Szükség hogy vallaki izgason miután ez ügyben már vólt egyszer perünk az Egyhász megyével mely alkalomal az Egyház megye Kérdeses. 1841 Végzése állam itéletileg hatájját Elvesztette.. a midőn az Egyház megye most ujjulag Életbe Léptettni akarná.. mi visza utositjuk és meg nem Engedyük hogy Isteni tiszteletünk magyarul tartassék mert nálunk Szokásban nem volt és nem is lesz Kelt B Uj Város október 18-dik 1874.

Görög János gondnak Szarvas Ádám s k Kerekes Ferentz m k Árva Bálint m k Rózsa Imre m k Laiter (?) Imre m, k Gém Adám m k Hegedüs György m k Hegedüs Ferencz m k Szarvas Ferentz m k Árva Ferencz, m k,

* * *

Ime, szóról szóra, betüről betüre közöltük az „egyházi elöljáróság" eme mélyen elszomoritó s kiskoruságról tanuskodó nyilatkozatát.

Elismerjük, hogy szép tőlök, midőn papjukat védik, ugy szólván tisztázzák; de a legnagyobb megvetésre méltó azon kijelentésök, hogy ők nem engedik meg, mikép istenitiszteletök magyar nyelven tartassék.

Ha volna bennök a szeméremérzetnek csak legparányiob szikrája is, nem irták volna alá a fentebbi sorokat. S van szemök itt Árpád földén, a magyarság fészkében enni a kenyeret ily barbár tett után is!

Csaknem mindnyájan tősgyökeres magyar nevet viselnek az aláirók, s becsületérzésökkel meg tudják egyeztetni azt a gyilkos döfést, melyet a nemzet nyelve ellen intéztek.

Nem sajnálatunkat, megvetésünket érdemli e faj, mely ily óriási hálátlanságot követ el, mindnyájunknak édes anyja, — a haza ellen.

Ime, átadjuk őket — a közmegvetésnek!

Levél Hozzá.

Budapest, október 19.

— Látta már . . .

— Haben Sie schon gesehen? Ave vous déja vu . . . ? Ah shon, Oui! Yes, yes! — Hogyne? s van-e széles Budapesten, ki ne látta volna őket: a jegesmedvetéritőket?

S hogy néznek ki? Azt mondják, hogy tetőtől talpig bajuszosok, mint a gorillák?

Erre nem felelhetek önnek, mert én az egész északsarki expediczióból csupán azt a négy lovat láttam, amelyet Budapest város kiváló tisztelete jeléül a megérkezők elé küldött.

Hanem ennek is megadtam az árát, mert amint a diszmenet az osztrák államvaspályaindóháztól a váczi uton haladt befelé, én is bele vegyültem a kocsikat kisérő néptömegbe s lábujhegyre ágaskodva lestem az est hősei felé, hogy ha legalább csak a kocsikat is megláthatnám.

Nem láttam egyebet a polgármester hajdujának forgójánál; előttem férfiak és nők, köröttem két oldalt férfiak és nők, mind egytől egyig lábujjhegyre ágaskodva; egy ágaskodva tisztelgő emberáradat, — hát hogy láthattam volna tőlök valamit?

Ők sem láttak egyebet az előttök haladók hátaközepénél, hanem azért éljeneztek, a hogy a torkukon kifért, — én is éljeneztem velük — még maig sem tudom, hogy minek. Mindamellett volt annyi eszem, hogy tekingettem jobbra, balra, ha valahol valami sikátort sejtenék, melyen át porból csinálhatnám magamat (sich aus dem Stambe zu machen)

Sehol, egy lépésnyi szabad tér sem volt látható; pedig mindegyre kényelmetlenebbül kezdém tapasztalni, hogy az elől s oldalt menőknek szörnyen hegyes könyökeik, a hátul következőknek pedig térdeik vannak, melyekkel ugy dolgoztak, mintha ők is Norupolfahrerek volnának s aztán az én hátamat jéghegynek nézve, keresztül akarnák furni.

Hiszen szivesen engedtem volna én őket elibem kerülni, hanem én csak egy ember voltam, akik pedig engem toltak előre, azoknak száma tengernyi volt.

Sem oldalt, sem hátra, sem előre.

Könnyü volt Kepesnek! ha ő oda fagyott az északsarki tengerbe, az a tenger nyugodott és mozdulatlan volt, hanem az tenger, a melybe én befagytam, döfölőzött.

Kezdtem érezni, hogy az éjsarki utazók tiszteletére elébb utóbb függővé kell válnom; kezem leszorult, a tömeg közé, — valakinek a derekára szorult, — hogy nő-e vagy férfi; 18 vagy 60 éves-e az a valaki? azt nem láthattam, hanem, hogy emberderék volt, azt éreztem.

Kalapom kiröpült fejemből s helyére valakinek a fökötője került; az órám is kirepült a zsebemből, hanem ahelyett nem repült semmi hozzám.

Láttam jól azt a tisztességes urat, aki órámat röpülni tanitá, de nem foghatám fülön, mert a füle nagyon távol volt, karjaim pedig önkénytelen ölelgetéssel voltak elfoglalva.

Lélegzetem elszorult; látásom homályosodni kezdett. . . mikor egyszerre azon vettem észre, hogy sem elől, sem hátul, sem oldalt nincs többé szomszédom.

A hullám fölvett a vállára és vitt odább.

Bizony nem volt az valami kényelmes járda, ahol én most voltam, pedig a szó szoros értelmében térdig jártam a rózsában, amennyiben a női kalapok leginkább rózsákkal vannak diszitve.

No ha már ennyibe telt — gondolám magamban — hát én nem bánom, rá ágaskodom annak a magas fejü embernek a tetejére, onnan csak meglátom talán az északi sarkot!

Meg bizony! hisz a magas fejü ur engem lóvá tett: hisz annak a feje üres volt, mint valami kémény s amint én rásétáltam, hát csak azon vettem észre magamat, hogy zsupp! ott vagyok, ahol a mádi zsidó, azzal a különbséggel, hogy ő otthon volt, én meg bejebb jutottam a döfölőző tengerbe.

És hogy a hullám ismét föl ne lökhessen a felszinre s hogy ne Blondinkodhassam az ő üres feje tetején, hát az azúr, akinek a feje hasonlitott a kürtőhöz, szépen megfogta a rokkom szárnyát s annálfogva huzott lefele.

Hasztalan kértem, fenyegettem, rimánkodtam, szitkozódtam, nem használt semmit. Elölről hátra taszitottak, hátulról meg előre; a minden oldalról jövő nyomás fölfelé emelt, az én üres fejüm pedig huzott lefele a rokkom szárnyánál fogva, ahogy csak két hatalmas karjától kitelt.

Már — felfogadtam, — soha többé semmi féle hires ember tiszteletére nem megyek s nem lennék rá kiváncsi, még ha csupa jeges medvéből volna is csinálva!

De ez majd csak a jövőre szól, hanem most mit tegyek?

Hopp! megvan. Eszembe jut egy régi adoma, hátha az én üres fejüm nem tudná azt az adomát?

Elkezdek különös képeket vágni; szemeimet forgatom, akár egy tengeri borju s hozzá kezdem a fogamat csattogtatni, mintha meg akarnék valakit kóstolni.

No wos thón Sé itz?

Nem tudom: milelt; szeretnék egy kissé harapósdit játszani.

— Egyéb baja nincs?

— Legtávolabbról sem! Ne ijedjen meg, majd mindjárt elmulik az rólam, ha csak egyszer is a karjába tudok valakinek harapni.

Az én emberem köszönte szépen a biztatást, hanem azért nekivetette hátát az utána jövőknek; elkezdett azoknak a fülébe sugdosni valamit, mire ezek is mindnyájan hátrafelé kezdtek dülleszkedni s alig telt bele nehány percz, előttem, utánam s két oldalt olyan szép tágas hely kerekedett, hogy akár keringőt is járhattam volna benne, ha jobbnak nem tartottam volna a legelső alkalmat arra használni föl, hogy egy sikátorban megugorjam az éjsarki fény lovagjainak tisztelgő tábora közöl.

Lám! mégis csak jó, ha az ember meghallgatja az adomákat! az adoma nélkül nem jutott volna eszembe, hogy a harapós emberek respektust keltenek magok iránt, és e respektus nélkül, most aligha kipréselt martirja nem vagyok az éjsarki fény kultusának.

Dejszen! jöhet én felőlem ezentul maga grönlandi czár is! s elhozhatja magával Uj-Zelandnak minden fehér lakóját, — én ki nem megyek elébe!

. . . .

Ma és tegnap az éjsark utazói fölolvasásokat tartottak és tartanak azokról a tapasztalatokról, melyeket a borjufókák országában gyüjtöttek.

A vigarda termei megtelnek hallgatósággal; persze a jelenlevőknek kilenczvennyolcz századrésze nem hall semmi egyebet annál az éljen riadalnál, melyhez fellelkesedve a semmit nem hallástól maga is egész torokkal hozzájárul, a hallóknak pedig kilencztizedrésze, — t. i. az udvariasságból előre bocsátott hölgyek — ugy tele hagyják beszélni a fejöket rozmárok, jegesmedvék, tengeri szörnyetegek, jégbérczek, éjsarki delejtünetek és bajuszos fókákkal, — hogy egész éjjel folyton a bajuszos Kepesről álmodoznak.

Hm, az a Kepes! mégis csak bátor embernek kell annak lenni! alig hogy kiszabadul a befagyott tengerből a Ferencz Józseffőld mellől, már is egy másik tengerre bocsátkozik, mely által nem lefagyasztatik, hanem lefőzetik az azon utazó.

Kiváncsi vagyok tudni: vajon innen is élve fog-e előkerülni? Egy jégtenger, az csak semmi; ott korcsolyázni is lehet, hanem egy forró tenger: a női sziv, ah ez már más!

Tudja-e ön, hogy én is szeretnék egy ily tengernek tengerésze lenni? Mily végetlen költői halál volna egy ily tengerben elmulni! mint a futó csillag, mely az Oczeánban leli sirját.

És e tenger? . . . .

Ön mosolyog? Ne mondja ki! hisz ugy is tudom, hogy azt gondolja magában: „Ön igazán valóságos

y.

Iskolai élet Japánban.

(p.) A japán tanulók sok tekintetben különböznek a mi tanuló ifjainktól s ez életöknek bizonyos festői szint kölcsönöz. — Szüleik szokása és módja szerint öltözve, mindegyik Sumriosztályból (a gazdagabbak és előjogozottak osztálya) való ifju hordja azon fegyvert, mely az ő osztályát kitünteti. Selyem ruhájokban, olajos papirernyővel fejökön, ezen tanulók oly komolyságot mutatnak, a mi Európában nem ismeretes. Ha a gyermek az iskolába belép, fejhajtással üdvözli a tanitót s ernyőjét leteszi, aztán kis asztalához ül, táskájából kiveszi könyveit és irószereit. A tanitó szintén asztalhoz ül, mely egészen hasonló a tanulókéhoz, csakhogy nagyobb. — A tanulóktól fizetett tandij oly jelentéktelen, hogy a tanitónak rendesen más jövedelmi forrásokról is kell gondoskodnia. Az oktatás olcsósága összefüggésben van Japánban a tanitók tiszteletteljes helyzetével. Mert Japánban — egészen eltérőleg az európai közszokástól — a tanitó a legtekintélyesebb polgárok közé tartozik. S miként törekszik egy gazdag ángol, hogy helyet nyerhessen a parlamentben: épen ugy igyekszik a japáni azon, hogy államának mint tanitó szolgáljon, vagy egy iskola vezetője legyen.

A japán gyermeknek első képezése a japán betüknek megtanulásában és a sajátlagos japán nyelven olvasásban áll. Nem sokkal azután sajátitja el magának a khinainak — mely Japánban beszédben és irásban nagyon el van

---

A „DEBRECZEN" tárczája.

ANNA TITKAI.

— Svéd regény. —

Schwarcz Mária Zsófiától.

IX. FEJEZET.

(Folytatás.)

Mikint tudjuk, Anna már jóval előbb eltávozott, és még csak nem is gyanitá, hogy őtet valaki kövesse, még kevésbé azt, hogy nagynénje az ő távollétét fölfedezze.

Anna mind erre nem gondolva, bátran haladt a magas jegenyefákból álló erdőben, mely a holdvilág által képezett árnyékolás miatt meglehetős kisértetes alakzatot mutatott. Könnyedén és sebesen lépegetett, anélkül, hogy csak vissza is tekintett volna. Amint az erdőből kiért, jobbra egy szép nagy paraszttelek látszott, Grandardennek hivták. Ide volt szándéka menni. Midőn oda érkezett, egyenesen a nagy lakószobába nyitott. Különféle munkával elfoglalva több nő volt ott jelen, és jó nagy tüz égett a kandallóban.

— Veronika anyó! boldog karácsonyi ünnepet kivánok! — igy köszöntött be Anna — itthon van Gran Péter?

Egy idős s erős termetü paraszt nő barátságosan viszonzá a köszöntést, és igy felelt:

— Igenis, itthon van; isten hozta, Anna kisasszony! A kamarában van — s ezzel rámutatott a nevezett helyiség ajtajára.

Anna minden további beszélgetés nélkül a kamarába ment, és maga után bezárta az ajtót.

Igy tehát mi sem lehetünk oly tapintatlanok, hogy az ő akarata nélkül oda bemenjünk, hanem inkább kivül maradunk, és nézzük meg, mit csinál Thure.

Thure jól látta, hogy Anna Gran Péterhez bement, azonban őt nem követte, hanem egy melléképület megett meghuzódott.

Midőn Anna, Péter által kisértetve viszszafele indult, már kezdett szürkülni.

— Minden hiven és pontosan meglesz, ezt megigérem. — Ezt mondá Péter Annának, midőn vele Thurehez közel elhaladtak. — Tudja jól Anna kisasszony, hogy én szavamat meg szoktam tartani, és tudok is hallgatni. Mióta köztünk e titok létezik, már három éve, és én azt gondolom, még nem szegtem meg igéretemet; — majd elnevette magát, és igy folytatá beszédét:

— Most azonban, kedves kisasszony, az erdőn át visszakisérem, mert igazat mondva, nem tanácsos ám az embernek magát a farkasok barátságára bizni, én pedig ma reggel farkasnyomokat láttam.

Anna és Péter elmentek.

— A mi titkunk! — ismétlé Thure — mit jelentsen ez? No majd tudni fogja Veronika anyó. Az öreg rendesen tudja, ami körülötte történik.

Nehány perczczel későbben, ahogy Anna és Péter eltávoztak, kinyilt az ajtó, és Thure lépett be. Ugyanakkor Veronika anyó egy nagy fazék kávét vett el a tüztől.

Thure köszönté az öreg nőt, kérdezé, vajon Péter gazda itthon van-e?

— Csak egy kevéssel ezelőtt ment ki, — felelt Veronika — de ha az ifju ur csak addig vár is, mig egy kissé fölmelegszik, ugy beszélhet vele, mert nemsokára bejön.

Thure az ajánlatot elfogadá, valamint a csésze kávét is, melylyel őt Veronika megkinálta.

Jó ösmerős volt az öreg Veronikával, és igy könnyü volt neki azzal beszédbe ereszkedni. Igen ügyes kérdéseket tett, amiből aztán szépen kisült, hogy Anna gyakran szokott Grangardenben megjelenni.

— Valami dolga van neki Péterrel, — mondá Veronika — de egyátalában nem akarja, hogy azt Ekholmban is megtudják, és igy legjobb is lesz, ha én is hallgatok.

Egyszersmind szemeivel intett Thurenek, miáltal azt akarta jelenteni, hogy ő azt szivesen megmondaná, ha a leányok a szobában nem volnának, vagy azt meg nem hallanák.

Kevés idő mulva távoztak a leányok, és Thure fölkérte az öreget, mondaná meg a kérdéses titkot.

— Bizony, kedves Thure ur, Anna kisasszony a takarékpénztárba szokott pénzt küldeni, de azt nem akarja, hogy otthon megtudják. Épen ma reggel tudtam meg ezt a titkot, azonban most már hallgatok.

Péter megérkezett, és Thure a további kérdezésekkel felhagyott, majd távozott, hiszen már eleget tudott.

Mig hazafele ment, mindig azon töprenkedett, amit neki Veronika mondott.

Az ifju leányka talányos jelleméről gondolkodva lépett a tornáczba s épen a lépcsőn már felakart hozzá menni, midőn a terem ajtaja kinyilt, és azon Johanna lépett ki. Arcza sokkal élénkebb szint mutatott, mintsem az ily hideg téli reggelen természetes állapotban lenni szokott, szemei szokatlanul fénylettek, és villámot látszottak rejteni; majd igy szólt:

— Légy olyan jó, és jer kissé a terembe, egy kis beszédem van veled.

Thure engedelmeskedett ugyan, de oly arczkifejezéssel, mely eléggé bizonyitotta, mennyire fél a következő jelenettől.

— Thure! kérlek, magyarázd meg nekem, mi okból, és hol voltál te ma reggel Annával? — kérdezé Johanna tekintélyes komolysággal. — Remélem, magad átlátod, hogy én az ilyféle illetlenségeket meg nem engedhetem. De nem is tudom, minek nevezzem azt, midőn egy ifju és egy leányka kora reggel, még mielőtt megvirad, az országuton járkálnak.

— Mi nem együtt mentünk, — szólt közbe Thure, ki ezen kérdezést magára nézve igen terhelőnek érezé; és azon elkövetett meggondolatlanságát, hogy ő Annát kora reggelen titkon követte, magában nagyon kárhoztatá.

— Miféle mentség ez? — kiálta föl Johanna — ha kérdésemre nem fogsz nyiltan és őszintén felelni, kénytelen leszek az egész dolgot bátyámnak megmondani. — Majd reszkető hangon folytatá: — nem hiszem, hogy oly kevés tisztelettel viseltess irántam, és hogy bizalmadat tőlem megtagadd. Ne kényszerits, hogy idegenkint tekintselek, téged, ki iránt oly sok jóakaratot tanusitottam.

Majd elkeseredett, zsebkendőjével szemeit eltakarta, és egy székbe rogyott, tapasztalásból tudván azt, hogy egy kis könnyezés a maga idején, mily rendkivüli hatást bir gyakorolni. És valóban nem lehet tudni, hogy Johanna könnyeinek mi eredménye leendett, ha a rendkivüli sebességgel fölnyitott terem ajtóban Anna meg nem jelenik. Egy pompás virágbokrétát tartott kezében. Az ajtóban hirtelen megállott, és majd Johannára, majd Thurera tekingetett. Az előbbi fölállott, Thure arcza pedig oly kifejezést mutatott, melyből kilátszott, hogy mivel Anna az ajtót elállotta, az ablakon át is kész leendett menekülni, ha lehetett volna.

(Folyt. következik.)

terjedve — sokkal nehezebb ismeretét. Mindamellett is, hogy a japániak által beszélt khinai nyelv a japán nyelvtan szabályai alatt áll: ez épen nem nehezíti meg, hogy mindkét nép kölcsönösen megértse egymást. Mig a japáni nyelv abc segélyével iratik, a khinaiak jelképeket festenek, melyek közül mindegyik egy egy szó s ezen többé vagy kevésbé komplikált jegyeknek megtanulása felette nehéz. Ezeket a gyermekek által ujra meg ujra leiratni, az egyedüli gyakorlati eszköz őket az e jelképek által jelzett fogalommal megismertetni s azoknak előttök sajátságos kimondása képezi a japán tanitóra nézve az oktatás legnehezebb részét. — Az európai nyelvekben a megállapitott abc. mindazon jegyeket magában foglalja, melyek által a nyelv olvasható, de a khinaiaknak ismerete az önkényes jegyeknek ezreivel terheli az emlékező tehetséget. — S hogy ezen nehézségek még inkább növekedjenek, egész sora van a rövidítéseknek, melyeknek elsajátitása is mulhatatlanul szükséges. Hogy mily nagyok a nehézségek, melyekkel az európainak, ha a japán nyelvet elsajátitani akarja, meg kell küzdeni: gyanitható abból, hogy a müvelt japániak nem képesek az idegenek által eszközölt bibliaforditást megérteni. — Irószerekül szolgálnak; vékony, sima papiros; irótoll, hosszu kerek csőből készitve, végén egy kis hegyes ecsettel és egy kis kőlap, melyen a khinai vagy indiai tinta (festék) szétdörzsöltetik. Irásközben a cső vagy irótoll függőlegesen tartatik, és a japáni iróecsetjének kezelésében kezeinek és ujjainak oly nagy biztosságát tanusitja, a milyet nálunk csak gyakorlott müvészeknél tapasztalhatni. — Csin, izlés és müvészi alak tekintetében a japáni messze tulhaladja az irásban az angolt. Bizonyára a mi tanulóinknak hanyag irásmódja egy japáni jelkép megértését teljesen lehetetlenné fogná tenni. — Hét éves koruktól elkezdve a japán fiuk állandóan a khinai és japáni jelképek irásában, vagy jobban mondva festésében gyakoroltatnak, azonban csak a Sumri-törzsből valók, a kereskedők gyermekei pedig főkép az üzleti okmányok és számlák alak- és irásmódjának elsajátitásával foglalkoznak.

Miután már a japán nyelven meglehetősen előhaladtak a növendékek, kezdenek a khinai erkölcstani és bölcseleti irók müveivel foglalkozni, részint Confucius könyvéből válogatott darabokat tanulnak meg könyvnélkül s azokat a tanitónak felmondják. — Ez szolgál nálok — miként nálunk is a klaszszikusok tanulmányozása — irályképzésül. A haladás természetesen a tanitó ügyességétől és a tanulók képességétől függ.

Kiváló gondot forditanak az értelemképzésre, s valóban e tekintetben a japán tudósok méltó helyet foglalhatnak el az európaiak mellett. — Ha a tanulók az olvasásban és irásban meglehetősen előrehaladtak, akkor némi időt a számtanra is forditanak, eszközül szolgálnak a számoló táblák. — Ezek sodronyokra füzött golyócskákból állanak. Minden feladvány e táblák segitségével oldatik meg s csak az eredmény iratik fel, ez által tehát a fejszámitásban való gyakorlás könnyittetik meg. S ebben való nagy ügyességgel birnak a japánok! A földrajz, mely a japán iskolákban tanittatik, igen kezdetleges, a nép elszigeteltsége óta kevés ismeretet szereznek az idegen országokról.

A társaságban való magaviselet, szóval az illemszabályok, állandó tárgy a japán iskolákban. A gyermek az iskolában tanulja meg, miként kell köszönnie, udvariasságát tanusitania, miként kell az utczán mennie s magát otthon viselnie. szóval mindazt, a mit egy japán gentlemannak szükséges. — Ennek következménye aztán a japán népek közmondásos kedélyessége és szeretetreméltósága, oly szeretetreméltósága, a milyennel az ember csak a legmüveltebb európai körökben találkozhatik.

Egy japánira nézve igen nehéz volna megérteni azt a mindannapi nyüzsgést, tolongást és durvaságot, melylyel közéletünkben minden lépten nyomon találkozhatunk! Mig a japániak most az európai müvelt népektől oly rohamosan igyekeznek tanulni: e kis vázlat viszont mutathatja, hogy még az európaiaknak is lehet valamit a japánoktól elsajátitani!

— **Borzasztó szerencsétlenség történt** tegnap délelőtt 10 órakor Budapesten a király-utcza- és körut sarkán épülő Mocsonyi Görgy-féle háznál. A körut felé néző homlokzaton a párkányzat sulyos kődarabjai elvesztették az egyensulyt, lezuhantak, keresztül törték tiz és fél ölnyi szélességben a három emelet állványait, és egészen szétzuzták azokat, ugy, hogy az álványok összeroskadtak, csak az oszlopok maradtak fen. Csakhamar roppant néptömeg gyült össze a szerencsétlenség szinhelyén, rendőrségi tisztviselők jöttek és a napszámosok hozzáfogtak az omladék eltakaritásához. Azonnal egy téglával megrakott kocsira akadtak, melynek kocsisa kevéssé sérült meg, de lovai agyon voltak sujtva. Az omladékból déli 12 óráig öt férfiu és négy asszony holttestét ásták ki, egy asszony igen sulyosan megsebesült. A meghalt férfiak közt van két kőfaragó, 1 ács és két napszámos, az asszonyok napszámosok. — Egy tiz éves gyermek is megsérült, de igen csekély mérvben. A szerencsétleneket azonnal a kórházba szállitották. Azt még nem lehet tudni, hogy nincs-e még több áldozat; a napszámosok névjegyzékét nem találták még meg, és igy a hiányzók számát eddig még nem lehetett konstatálni. A szerencsétlenség állitólag ugy eredt, hogy a párkányzat nem volt eléggé megerősitve és kelleténél tovább nyult ki. — A szerencsétlenség hirére Popovics Sándor müvezető oly roszul lett, hogy haza kellett vinni. Az épitkezést Kauzer János vállalkozó és Vojta Donát épitész vezették, kik délelőtt el sem mentek a szerencsétlenség szinhelyére.

Magyar tudományos akadémia.

— Budapest, okt. 19. Az akadémia I. osztálya tartott ülést Pulszky Ferencz elnöklete alatt. Akadémikus és hallgatók egyaránt kevés számmal voltak jelen. Felolvasásra első helyen ki volt tüzve Szász Károly értekezése: „Göthe lyrai költeményeiről.“ Az értekező hirtelen megbetegedvén, helyette Gyulai Pál osztálytitkár tartja a felolvasást; azonban a tulajdonképeni értekezést a jövő ülésre halasztván, a mikor remélhetőleg Szász Károly már maga lesz képes azt felolvasni, most egyedül a bevezetést adja elő. Szász Károly megemlékezvén a bevezetésben Göthe drámai és elbeszélő költeményeinek magyar forditásairól, áttér az epikai és lyrai költemények forditására. Ezekből eddig legtöbbet, de aránylag legkevesebbet forditottak magyarra; mert eredetiben a költemények 4 erős kötetet tesznek, mig a magyarra forditottakból alig telnék ki egy vékony füzet. Elősorolja ezután Göthe eddigi forditóit, kik között sorrendben első Bajza József; tőle csak kevés forditást birunk, igy a „Vándor“-t és a „Látogatás“-t, továbbá nehány epigramot. Arany János egy balladát forditott „Az elüzött és visszatért grófról.“ Az értekező áttér azután az általa eszközölt forditásokra, melyekből kihagyta mindazt, ami részint neki nem tetszett, részint a mi erejét fülülmulta. Gyulai felolvassa a mellékelt forditások közül az „Ajánlás“ czimüt. Az értekezés véleményezés végett ki fog adatni az osztálynak. Második felolvasó volt Barna Ferdinánd levelező tag, aki „a mutató névmások hibás használatáról“ értekezett. Az értekező kimutatja, hogy az „az, az ez a, az a“ mutató névmások, melyek e helyi távolság viszonyait fejezik ki, igen gyakran felcserélve használtatnak. Gyulai Pál osztálytitkár jelenti, hogy jövő hétfőn összes ülés lesz; tárgyai: 1. Margó Tivadar emlékbeszéde Agazziz Lajos külső tag fölött.

— **Az adóért**. Zsibóról, okt. 15-ről irják Ma itt adóért lefoglalt gabnát árvereztek, mely Solymos községbeli lakosoktól volt elbecsülve. A katonai ellenőrzési szemlével megbizott közös 39 gyalog-ezredbeli kapitány, Springer József ur, az árverezők közé állván, nagy tüzzel belevegyült, mig jó drágán rásózták. Senki sem sejtette, mit akarhat a derék katona a három szekér csősmáléval? A kapitány egykedvüleg lefizette az 54 frt vételárt az adóvégrehajtó kezébe, s aztán — — a jelenlevő Solymosi papnak azt mondta, hogy ha szegények az adóhátralékosok, a málét adja vissza nekik, ha pedig jómóduak, oszsza ki a községi szegények közt. Nem kell kommentár. Éljen a derék kapitány!

Szinházi szemle.

—i— Kedd, okt. 20. Lammermoori Lucia. Opera 3 felv. Zenéjét szerzé: Donizetti K. E darab örök szépségü dallamai mégis megtöltötték ugy a hogy a szinházat közönséggel, bár a másodemeleti páholyok még mindig üresen tátongnak. Pedig ez opera egész előadása átalában élvezetes volt. Az első felvonás ugyan hidegen hagyta a hallgatót, de a második s méginkább a harmadik felvonás, melynek ötöse volt az előadás fénypontja, gyujtott és melegitett. Mándokiné, mint Lucia, eleitől végig tiszta hanggal s ismeretes biztonságával énekelt. Tőle megszoktuk már a tiszta, szabatos futamokat hallani, áriáiban a melegséget s igy felesleges dicsérnünk. Bogyónak (Sir Edgardo) utolsó magán éneke sikerült legjobban. Philippovich (Rajmondó) ki tudná hanyadik izben tett tanuságot arról, hogy hangjával, mely még mindig bir melegséggel, kitünően tud bánni. Az uj baritonista, Tóthfalusi hangja első hallásra tompa s a szavak szájában néha elmosódnak a foghangok miatt; huzamosabban hallgatva, miután elég szabatosan énekel s ez estén az ötösben és a 2-ik felvonás kettősében igen jól viselte magát, kibékülünk vele. Meglehet, ha megszokjuk, jobban fog tetszeni; annyit mondhatunk, hogy ez estén sem szült visszatetszést. A karok is jól müködtek, ami, valamint a zenekar játéka is, a karnagyot méltán dicséri.

— **Reitter István**, váczi kocsigyáros valóban becsületet szerez a váczi iparnak. Közelebbről a királyi udvarmester rendeletére ő felségének négy hintaját javitá ki, és két teljesen ujat készitett, melyek csin, soliditás és elegantia tekintetében ritkitják párjokat és kétségkivül a fensőbb aristokratia körében is nagy kelendőséget fognak szerezni Reitter I. készitményeinek. Szolgáljon e vonzó példa buzditásul azon iparosainknak, kik folyton panaszolják az iparnak nehéz helyi viszonyait, de oly keveset tesznek arra, hogy készitményeiket a közel főváros czikkeivel versenyképessé emeljék.

— **Schwarcz Mór** ur mátészalkai lakos, az ottani izr. hitközség elöljárója 2220 frtért egy kedvező fekvésü helyiséget vásárolván, arra saját költségén egy czélszerü s teljesen felszerelt iskolát állittatott, s azt a helybeli izr. hitközségnek örök tulajdoni joggal adományozván, a telekkönyvi bekebeleztetést is saját költségén eszközöltette. Az adományozónak eme hazafias és a tanügy emelése érdekében tett adományáért a vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter teljes elismerését fejezte ki.

UJDONSÁGOK.

* **Vettük az** előfizetési felhivást Jókai Mór forradalom alatti müveire. — A mühöz irt előszó bővebben ismerteti ezt, de az már a „Hon“ tárczájában egész terjedelmében megjelent s a Napló és Hon melléklete gyanánt is szétküldetett, s igy eléggé ismeretes. Adjuk a felhivást. Az ajánlás felesleges. „Ezen müveim gyüjteményét magam adom ki; azért, mert ezeknek tulajdonjogát soha sem akarom idegen kézre juttatni; s mert ezen egyetlen kiadásnál többet belőle közrebocsátani nem szándékozom. Azért tisztelettel hivom fel azokat, kik jelen müvemre, melynek tartalma „Szépirodalmi, történelmi munkálatok, irányeszmék, jegyzetek, s Charivari 1848—1849-ből“ megrendelést kivánnak tenni, hogy ezt egyenesen hozzám intézzék. A mü legdiszesebb kiállitásban s szerzőnek 1849-ben önmaga rajzolta ifjukori arczképével folyó évi deczember hó végéig fog megjelenni s a megrendelőknek azonnal postán megküldetni. Az előfizetési ár 5 forint, melybe a postai bérmentes szállitás bele van értve. Gyüjtőknek tiszteletpéldányt küldök. Előfizetések egész a mü megjelenéseig elfogadtatnak mind szerzőnél, mind az Athenaeum könyvkiadó hivatalában Budapesten, (barátok tére 7. szám.) Budapest, 1874. év október 15-kén. Jókai Mór.

* **Bartal miniszter** ujabb tudósitás szerint ma este fog megérkezni. Választói köréből jő ide. A városi hatóság ünnepélyesen fogadja a miniszteri vendéget. Kenessey Kálmán már megérkezett ide.

* **Az önkétes tüzoltóegyletbe** tagokul még folyvást jelentkezhetni. Figyelmeztetjük erre ifjuságunkat. Reméljük, hogy e szép ügyet ifjaink részvétökkel nagyban fogják gyámolitani.

* **Nyilvános köszönet.** Midőn a helybeli iparos ifjuság önképző egylete részére eddigelé becses ajándékozás folytán begyült könyveknek 295 darabra szaporodását örömmel jelezni kivánom, nem mulaszthatom el ujabban nyilvánosságra hozni, hogy Hoffman Szaniszló ur 4 darab, Móritz József ur 1 darab, N. N. 1 darab becses könyvadományával zsenge egyletünk könyvtára 301 darabra szaporodott. Fogadják nevezettek az egylet nevében hálás köszönetemet. Debreczen, 1874. okt. 21. Ifj. Nagy Mihály, egyleti könyvtárnok.

* **Egy szivtelen anya** közelébb eltávozott a városról, s a magával tehetetlen gyermekét itt hagyta ápolás nélkül; azonban a nő a fővárosban feltaláltatott, s most rendőrileg utasittatik anyai kötelességének teljesitésére.

* **Főreáliskolánkban** a ref. vallás tanitására Bod János segédlelkész szólittatott fel, aki a tanitást el is vállalta.

* **Az uj bor gőze** már is hatalmas jelekben nyilvánitja erejét, miként ez tegnap hatvanutczán két helyen történt; először is Dobi Mihály nevü korcsmárost legény fia a földig leverte, az apának akkor egy Luczi nevü ott mulató vendég segélyére ment, és a kegyetlen fiut még kegyetlenebbül összetörte, sarkantyuit annak testébe beleververvén stb, ugy hogy azt csupa vérben hagyta; a ház elibe nagy néptömeg gyült egybe és csakhamar egy rend- és egy utczabiztos is oda érkezett, de a kik előtt még az utczaajtót is bezárták; a másik eset pedig az volt, hogy egy bizonyos, különben is mokány gyerek azt vette fejébe, hogy ő neki „még ma emberhust kell enni“, azonban a tudósitást nyert rendőrség ebbeli feltevésében a bekisértetés által meggátolta.

* **A Tisza biztositó** társaság válatszmánya e hó 3-án tartott választmányi ülés jegyzőkönyvének hitelesitése végett folyó hó 22-én délután öt órakor gyülést tart.

* **A mozgalmas őszi idényben** az élénkséget még a tolvajok is igyekeznek nevelni, más oldalról pedig ő velök a rendőrség hasonlókép a börtönök lakóit szaporitani kötelességéből kifolyólag szintén törekszik; tegnap is öt egyént adott át a kir. ügyészségnek, kik különféle lopásért részint a csendbiztos, részint az utczai rendőrség által lettek letartóztatva.

* **Egy kis leány**, aki még alig 13 éves, állott ma a rendőrség előtt. Ez már rég üzi a tolvajság mesterségét, s most apját lopta meg. A nevelés elhanyagolása igy boszulja meg magát.

* **A tiszavidéki vasuti** részvények egy hó óta 30 frttal lejebb mentek; és ámbár ezen árcsökkenés a csekélyebb bevételben keresendő, mégis mindenki felfoghatja, hogy kell valamit tenni a pálya jövedelmezőbbé tételére. A pályának vagy egyenesen Budapestre kell menni vagy fuzionalni a keleti-vasuttal és a kassa-oderbergi vasuttal kapcsolatot nyerni. Előbbit — mint Warrens lapja mondja — az osztrák államvasut hiusitá meg eddig, mig utóbbi a magyar kormány ellenszenvén szenvedett hajótörést. „Egy harmadik kisegitő eszköz volna — igy folytatja nevezett lap, a tiszavidéki vasutnak az osztrák államvasuttal való fuziója, mely esetben az osztr. államvasut megvenné a tiszavidéket és kifizetné a részvényeseket. Ez még szerinte leghelyesebb megoldás lenne.“ Jó, hogy Warrens lapja az összes magyarországi vasutat nem akarja összevásároltatni az osztrák államvasut által; hadd legyen a vasuti szállitásban is egy idegen társulatnak monopoliuma Magyarországon, mint van a gőzhajózásban.

* **Belőtt** egy korcsmaablakon tegnap egy kis fiu pisztolylyal, szerencsére nagyobb baj nem származott, mindössze is egy gyermek lábát érte a töltés, de nem veszélyesen.

* **Emberagyonverés.** A mult vasárnap délután a nagy cserén Kozma István helybeli lakos majorosa: Kovács Mihály szintén helybeli lakos Papp János tehenészét Farkas Jánost azon okból, mert az marháival a csomókba rakott tengericsutkákat széthányatta, bottal megtámadta, s azt a földre verte, a hol mindaddig ütötte, mig az egész dolgot a távolból látott erdővéd oda nem érkezett; a tehenész még azon nap meghalt, s holtteste hétfőn a kórházban a vizsgáló biróság által fel is bonczoltatott, ma pedig eltemettetett; a bünös majorost pedig az erdővédek bekisérvén, azt a büntető igazság kezeibe szolgáltatták át.

* **Tolvaj hetes.** A rendőrségnél tegnap egy hetes jelentetett fel, aki gazdáját lopja. Kérdőre vonatván maga is bevallotta tettét, s azt is, hogy nemcsak gazdáját, hanem cselédtársát is meglopta.

* **Husárak**, helybeli mészárosok által f. év okt. 21-től 28-ig megállapitva s a hatóságnál szabályszerüen bejelentve következők: — 18 kr hatvanutczán mindkét székben, pfián Farth Jánosnál és csapóutczán Magyar Gábor: 20 kr czeglédutczán mind három székben, pfia, varga, várad, Miklós, Annautczákban, és a piaczi 7-ik sz. székben, továbbá csapóutczán minden mészárszékben, kivéve az ifj. Péntek István és Rácz Józsefét kiknél valamint minder többi fentebb elő nem fordult helyen 22 krajczár.

* **Életkép** czim alatt tegnapi lapunkban közlött botrányt illetőleg Feke István bárány-beli haszonbérlő a tényállást következően adja elő: Feke István a maga részére téli fejős tehénvétel szándékkal a vásárba ment, de alig volt ott nehány perczig, kisebb leánya sirva futott utána, hogy jöjjön haza, mert két gyilkos a Bárányba rontott, s anyját már egyik leütötte, és testvérének karját eltörte. E fájdalmas panaszra rögtön indult hazafelé, s akkorra már az egyik szemközt jött rája s agyonütéssel fenyegette a nála levő fütykössel, ha hozzá közeledni mér s hozzá is csapott, de az ütést kikerülvén, a támadó betyárt azonnal megcsipte s botjától megfosztotta, s kisérni akarván be: midőn a Bárányból kiáltozott hozzá a másik gyilkos által oda beszoritott nehány vendég és a vásárbirói küldött, hogy jöjjön, mert az ajtón álló gyilkostól nem szabadulhatnak. Erre a már lefegyverzett másik haramiát két embernek bekisérés végett átadta, maga pedig ment a Bárányba, honnan a gazember a czimborája kisértetését látva, kiindult, megfutamodott s futása közben minden előtte állót hatalmas botjával távozásra kényszeritett; de Feke és V. folytonosan üldözték, s végre Weisz udvarába, s onnan más udvarba menekült, hol az istállóban bujt el, s ott is felkeresvén, saját botjával végre ő is kapott egyet annyi sokért. S igy lett Feke István által a rendőrség kezébe szolgáltatva. — E tényállásban az a másik botrány, hogy vásár idején sem pandur, sem rendőr soha sincs a baromvásárban, sőt ha valami gyanus kérdés merül is fel, a haszonbérlő cselédét kell rendőrért a városba küldeni.

* **Debreczeni terménycsarnok árjegyzéke**, okt. 20. Tisztabuza mérőnkint: 4—4.25 kr, rozs 3.10—25 kr, árpa 2.20—30 kr, zab 1.80—85 kr, uj tengeri 2.60—70 kr, köles 3.20—40 kr. Nagyban tisztabuza 85, 86 fontos 4—4.15 kr, 87, 88 fontos 4.20—35 kr, 89, 90 fontos 4.50—70 kr, rozs 79, 80 fontos 3.25—30 kr, 81, 82 fontos 3.30—35 kr, árpa 68, 69 fontos 2.30—40 kr, 70, 72 fontos 2.40—50 kr, zab 50 fontos 1.90—95 kr. Szalonna 100 font 52 53 ft. uj szalonna 42—44 ft.

* **Egy varrónő** mai számunkban foglalt hirdetésére felhivjuk a müvelt házi asszonyok figyelmét.

Hazai hirek.

(*) Pozsonyban a mult hét első napján egy törvényszéki tisztviselő oltárhoz vezeté jegyesét, azonban a szertaátás be nem végeztethetett, mivel az arát betegágyba kellett vinni, és már mult csütörtökön a gyászravatalon feküdt.

(*) A Körösben kotróműveletek alkalmával legközelebb egy mamuth óriási lábszárcsontja találtatott, és mint beszélik, mindennap uj őskori csontok kerülnek napvilágra ott.

Délutáni posta.

— A hivatalos lapból. Hieronymi Károly közlekedési államtitkári helyettessé, dr. Pauler Gyula országos levéltárnokká neveztettek ki. — A pozsonyi főispán felmentetését is ma hozza a hiv. lap.

KÖZGAZDASÁG.

A vásárbiró hivatal árjegyzéke. — Debreczen, 1874. Október 20-kán. — 1 mérő buza 4.20—4.80 kr. 1 mérő kétszeres 3.60—3.80 kr. 1 mérő rozs 3.10—3.30 kr. 1 mérő árpa 2.10—2.30 kr. 1 mérő zab 1.70—1.80 kr. 1 mérő tengeri uj 2.30—2.50 kr. 1 mérő köles 3.20—3.40 kr. 1 mérő kása 7 ft. 1 zsák burgonya 1 ft. 50 kr, 1 mázsa szalonna 50—51—52 ft. 1 mázsa háj 50—51—52 forint.

Énekes népszinmü.

Debreczeni szinház.

I. bérlet — 13. szám.

Csütörtökön, okt. 22-én 1874.

adatik:

Csikós.

Eredeti népszinmü dalokkal és tánczczal 3 szakaszban. Irta Szigligeti, zenéjét Szerdahelyi.

(Rendező Együd.)

I. szakasz: **Az urfi mulat.** II. szakasz: **A puszta fia.** III. szakasz: **A tyuk is kikaparja.**

Helyárak: Alsó és közép páholy 4 ft — Családi páholy 6 ft. — Másodemeleti páholy 3 ft. Támlásszék 80 kr. — Földszinti zártszék 60 kr. Emeleti zártszék 50 kr. Földszinti bemenet 40 kr. Karzat 30 kr. Deákjegy 30 kr. Garnison őrmestertől lefele 30 kr. Gyermekjegy 30 kr.

Jegyeket lehet váltani a szinházi pénztárnál, d. e. reggeli 9-től 12-ig, d. u. 3-tól 5-ig, este a pénztárnál.

Kezdete 7 órakor, vége fél 10-kor.

— **Bécsi tőzsde** okt. 21. (Távirati tudósitás.) Ezüst 104.40, cs. arany 5.25½; Napoleonarany 8.87.

Felelős szerkesztő s kiadótulajdonos:

OLAH KÁROLY

Főmunkatárs:

SZATMÁRI KÁROLY.

Nyilttér.

Marha teleltetés.

Nagy-Létán Debreczen közelében 100 darab fiatal szarvas marha vagy juh, tereltetésre felvétetik, a hol ellátására kitünő legelő, jó istálló és jó száraz takarmány kinálkozik. — Értekezhetni ugyanott mérnök

Steinberger Gyulával.

578 2—

HIRDETÉSEK.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhirré tétetik, miszerint a felperes Jobbágy István és Jobbágy Mária Szabó Istvánné részére, alperes Jobbágy Zsuzsánna, Ájus Józsefnétől 103 frt 20¾ kr tőke s járulékai erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a józsai 307. sz. tjkönyvben A + 346. 544. h. r. sz. bejegyzett s 355 frtra becsült szöllőknek végrehajtást szenvedő Jobbágy Zsuzsánnát illető felerésze, továbbá a józsai 749. sz. tjkönyvban A + 632. a. h. r. sz. bejegyzett s 120 frtra becsült szöllő, végre a debreczeni 4036. sz. tjkönyvbe A + 5031. b. h. r. sz. bejegyzett s 75 frtra becsült szöllő. a megkisérlett első árverésen el nem kelvén, a kitüzött 2-ik határidőben u. m. folyó évi november 7-kén d. u. 3 órakor a telekkönyvi irodában, Vetéssy Mihály birósági végrehajtó által megtartandó árverésen, szükség esetére becsárnn alul is elfognak adatni.

Kikiáltási ár a becsérték, az árverelők által leteendő bánatpénz a 346. h. r. sz. a. birtokra nézve 27 frt 50 kr és 544. h. r. sz. birtokra nézve 80 frt, a 632. a. h. r. sz. birtokra nézve 12 frt, az 5031. b. h. r. számu birtokra nézve 7 frt 30 kr.

A vételár 3 egyenlő részletben és pedig a leütéstől számitva 1. 2. 3. hónap alatt az árverelés napjától fogva járó 6% kamatával a telekkönyvi hatóságnál lefizetendő, a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldöttnél és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt a debreczeni királyi törvényszéknek 1874. október 16-án tartott telekkönyvi üléséből.

Boruzs József, jegyző

853 1—3

Figyelem!

Egy jó házból való 25 éves varróleány, aki ugy fehérnemüek, mint a felső ruhavarrásban tökéletesen jártas, igen finom varrógépe is van, nagy uri házhoz varrónőül ajánlkozik. Bővebben értekezhetni e lap kiadóhivatalában. A feltételek igen méltányosak!

580 1—2

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhirré tétetik, miszerint a néhai Heuske Ferencz kiskoru örökösei tulajdonát tevő, a debreczeni 2640-dik számu telekjegyzőkönyvben A. bejegyzett s 600 afrtra becsült váradutczai külvárosi 3558 sz. házastelek folyó 1874-dik évi Nov. hó 14-dik napján délutáni 3 órakor, a telekkönyvi irodában végrehajtó Mészáros László által megtartandó önkényes árverésen el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kikiáltási ár a becsérték, melynek 10%, vagy is 60 aforint az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezéhez bánatpénzül leteendő.
2. Az ingatlan az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladatnak.
3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számitva 1, 2 és 3 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamatával fentirt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.
4. Vevő a vett ingatlanoknak azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebeleztetni.
5. Vevő viseli az átirási kincstári dijat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindennemü adó, s egyéb terhet.
6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. §. értelmében vevő kárára és veszélyére ujabban kitüzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is el fog adatni.
7. Vevő a vételár utolsó részletének kölcsönül megtarthatása iránt az árvaszékhez folyamodhatik.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesithetni vélnek, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetvény közzétételének utolsó napjától számitandó 15 nap alatt — fentirt telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be.

Kelt Debreczenben a királyi törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874. évi október hó 2-dik napján tartott üléséből.

Boruzs József, jegyző.

577 2—3

Debreczen, 1874. Nyom. a részv. társ. könyvnyomdájában.